

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.200 van 17 februari 2004
in de zaak A. 108.333/XIV-5909.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat M. ELLOUZE,
 kantoor houdende te 4020 LUIK,
 Quai du Roi Albert 77

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Bosnische nationaliteit, op 31 juli 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 6 september 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DE LE COURT die, loco Advocaat M. ELLOUZE verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Bosnische nationaliteit, is België binnengekomen op 15 november 2000 en heeft zich op 16 november 2000 vluchteling verklaard. XXX, van Bosnische nationaliteit, is België binnengekomen op 19 december 2000 en heeft zich op 9 januari 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 17 januari 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 februari 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot bevestiging van deze beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissingen luidt als volgt :

Ten aanzien van XXX :

“Betrokkene werd verhoord op 5 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Servo-Kroatische taal machtig is. Volgens zijn verklaringen is betrokkene, die de Bosnische nationaliteit heeft, een Moslim afkomstig uit Odzak (Federatie van Bosnië en Hercegovina). Van 1992 tot 1995 verbleef betrokkene in Hongarije en van 1995 tot mei 1997 in Duitsland, waar hij beschikte over het ontheemdenstatuut. Vervolgens keerde betrokkene vrijwillig terug naar Bosnië. Aangezien Odzak onder Kroatisch bestuur staat, zou betrokkene (die Moslim is) gediscrimineerd zijn. Zo zou hij zijn vroegere baan op het postkantoor van

Odzak niet teruggekregen hebben, ondanks het feit dat er in 1998 een wet werd goedgekeurd die bepaalde dat eenieder die voor de oorlog in Bosnië in staatsdienst werkte opnieuw in dezelfde functie zou worden aangenomen. Betrokkene en vijf andere Moslims zouden tegen het feit dat ze, in weerwil van deze wet, niet opnieuw werden aangenomen, beroep ingediend hebben bij het postkantoor van Odzak, bij het postkantoor van Orasje (waar zich de hoofdzetel bevond) en bij de gemeentelijke rechtbank van Odzak. Zij werden daarin bijgestaan door juristen van internationale organisaties (waaronder de OVSE). De gerechtelijke procedure zou echter blijven aanslepen hebben zonder tastbaar resultaat. Daarnaast beschouwde betrokkene het als een discriminatie dat het leerprogramma dat zijn zoon op school diende te volgen op de Kroatische cultuur en geschiedenis georiënteerd was. Betrokkene zou zich niet elders in de Federatie kunnen vestigen hebben omwille van de hoge werkloosheidsgraad. Omdat hij niet verwachtte dat de door hem aangespannen rechtszaak resultaat zou opleveren, besloot hij op 13 november 2000 Bosnië te verlaten richting België, waar hij aankwam op 15 november 2000 en waar hij de volgende dag asiel aanvraag. Zijn echtgenote en minderjarige zoon kwamen hem hier op 19 december 2000 vervoegen. Betrokkene is in het bezit van een Bosnische identiteitskaart.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen feiten of elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat hij alsnog bij een eventuele terugkeer naar Bosnië een dergelijke vrees zou dienen te koesteren. De door betrokkene aangehaalde feiten (discriminatie door het niet terugkrijgen van zijn vroegere baan en Kroatisch geïnspireerd leerprogramma op school) zijn niet van die aard dat ze als levens- of vrijheidsbedreigend omschreven kunnen worden en kunnen geenszins gelijkgeschakeld worden met een systematische en persoonlijk gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat hij in geval van problemen, omwille van één of meer van de criteria zoals omschreven in de Geneefse Conventie geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Bosnische autoriteiten. Betrokkene werd immers op geen enkel moment persoonlijk geviséerd door deze autoriteiten.

Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat de door betrokkene aangehaalde problemen van lokale aard zijn. Betrokkene heeft geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat hij zich omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet elders in de Federatie van Bosnië en Hercegovina (in een deel dat onder Moslimbestuur valt) zou kunnen vestigen. De hoge werkloosheidsgraad in de Federatie is een probleem van algemeen socio-economische aard dat als dusdanig niet onder hoger genoemde Conventie ressorteert.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

Ten aanzien van XXX :

“Betrokkene werd verhoord op 5 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Servo-Kroatische taal machtig is.

Volgens haar verklaringen is betrokkene, die de Bosnische nationaliteit heeft, een Moslim afkomstig uit Odzak (Federatie van Bosnië en Hercegovina). Van 1992 tot 1995 verbleef betrokkene in Hongarije en van 1995 tot mei 1997 in Duitsland, waar zij

beschikte over het ontheemdenstatuut. Vervolgens keerde betrokkene vrijwillig terug naar Bosnië. Aangezien Odzak onder Kroatisch bestuur staat, zou betrokkene (die Moslim is) gediscrimineerd zijn. Zo zou haar zoon op school geen basketbal mogen spelen omdat hij Moslim is. Ook zou betrokkene in bepaalde winkels niet bediend zijn als zij geen Kroatisch sprak en zou men haar op straat uitgelachen hebben. Moslimfeestdagen zouden door de lokale autoriteiten niet erkend worden. Tijdens een huwelijksopocht van (etnische) Kroaten zou iemand een fles jenever in de richting van betrokkene gegooid hebben. De Moslimbevolking zou tevens niet welkom zijn in bepaalde (Kroatische) café's en restaurants. Betrokkenes echtgenoot, XXX, verliet Bosnië op 13 november 2000 richting België. Op 17 december 2000 besloot ook betrokkene, samen met haar minderjarige zoon, Bosnië te verlaten. Zij kwam in België aan op 19 december 2000 en vroeg asiel aan op 9 januari 2001.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat zij alsnog bij een eventuele terugkeer naar Bosnië een dergelijke vrees zou dienen te koesteren. De door betrokkene aangehaalde feiten (discriminatie door de plaatselijke bevolking, het feit dat Moslimfeestdagen niet worden erkend en discriminatie van haar zoon op school) zijn niet van die aard dat ze als levens- of vrijheidsbedreigend omschreven kunnen worden en kunnen geenszins gelijkgeschakeld worden met een systematische en persoonlijk gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat zij omwille van één of meer van de criteria zoals omschreven in de Geneefse Conventie, geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Bosnische autoriteiten. Betrokkene kwam immers nooit in aanraking met deze autoriteiten (pagina 5 van het verhoorverslag CGVS).

Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat de door betrokkene aangehaalde problemen van lokale aard zijn. Betrokkene heeft geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat zij zich omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet elders in de Federatie van Bosnië en Hercegovina (in een deel dat onder Moslimbestuur valt) zou kunnen vestigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie opwerpt, op basis van artikel 3, 6/ van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat zij stelt dat de vermelding van de taal die in artikel 35 van dit koninklijk besluit voor het verhoor wordt bepaald, in het verzoekschrift ontbreekt; dat deze exceptie niet opgaat, nu deze vermelding niet op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt voorgeschreven;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekers als enig middel aanvoeren :

“III. VIOLATION DE L'OBLIGATION DE MOTIVATION ADEQUATE PREVUE PAR LES ARTICLES 1, 2, 3 ET 4 DE LA LOI DU 29.07.1991 COMBINEE AVEC L'ARTICLE 1 DE LA CONVENTION DE GENÈVE

Attendu que tout acte administratif doit être formellement et adéquatement motivé (articles 1, 2, 3 et 4 de la loi du 29.07.1991 et article 62 de la loi du 15.12.1980).

Attendu que ces motifs doivent être fondés en fait et en droit.

Attendu que le Commissariat Général fonde sa demande confirmant le refus de séjour sur trois motifs contestables.

1/ Attendu que le Commissariat prétend ‘que les intéressés n'ont produit aucun fait ou élément faisant apparaître qu'ils ont quitté leur pays d'origine en raison d'une crainte fondée de persécutions au sens de la Convention sur les réfugiés ou qu'ils devaient encore nourrir une telle crainte en cas d'un éventuel retour en Bosnie.

Les faits invoqués par les intéressés (discriminations exercées par la population locale, non respect des fêtes musulmanes et discrimination à l'égard du fils à l'école, discrimination aussi par le non réengagement dans son emploi antérieur, programme scolaire d'inspiration croate) ne sont pas de nature telle qu'ils puissent être définis comme portant atteintes à sa vie et à sa liberté et ne peuvent en aucun cas être assimilés à une persécution systématique et ciblée sur leur personne au sens de la Convention sur les Réfugiés’.

Attendu qu'une telle affirmation est non fondée en droit et en fait.

Attendu qu'il s'agit d'une interprétation restrictive de la définition de réfugié telle qu'elle est prévue par l'article 1 de la Convention de Genève.

Attendu qu'il n'est nullement nécessaire pour être réfugié qu'il y ait atteinte à la vie et à la liberté de la personne se réclamant de la qualité de réfugié.

Attendu qu' ‘être réfugié au sens de la Convention, toute personne qui craignant avec raison d'être persécutée du fait de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un groupe social ou de ses opinions politiques, soit, se trouve hors du pays dont elle a la nationalité et ne peut, ou, du fait de cette crainte, ne veut se réclamer de la protection de ce pays soit, si elle n'a pas de nationalité ou se trouve hors du pays dans lequel, elle avait sa résidence habituelle, ne peut, ou en raison de cette crainte, ne veut y retourner’.

Attendu que le Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié du Haut Commissariat des Nations Unies pour les Réfugiés prévoit dans le point 53 ‘un demandeur de statut de réfugié peut avoir fait l'objet de mesures diverses qui en elles-mêmes, ne sont pas des persécutions (par exemple, différentes mesures de discrimination) auxquelles viennent s'ajouter dans certains cas, d'autres circonstances diverses (par exemple, une atmosphère général d'insécurité dans le pays d'origine).

En pareil cas, les divers éléments de la situation pris conjointement peuvent provoquer chez le demandeur un état d'esprit qui permet raisonnablement de croire qu'il craint d'être persécuté pour des motifs cumulés’.

Attendu qu'il est donc manifeste que le motif invoqué par la décision est donc non adéquat et viole, par voie de conséquence, l'article 1 de la Convention de Genève.

2/ Attendu que le Commissariat Général ajoute que ‘l'intéressé n'a pas établi qu'en cas de problèmes dus à l'un ou l'autre des critères définis dans la Convention de Genève, il ne pourrait pas faire appel à la protection des autorités bosniaques’.

Attendu qu'il s'agit là d'une affirmation fausse puisque Monsieur XXX a déclaré qu'il a introduit un recours contre la décision des autorités locales pour être rétabli dans ses fonctions et les autorités ont toujours réussi à faire traîner en longueur cette procédure et après plusieurs années, il n'a pas pu, malgré tout, retrouver son poste d'emploi.

Attendu que les autorités bosniaques se sont ainsi montrées incapables de le protéger malgré l'intervention et l'aide des autorités internationales.

Attendu que la décision ajoute ‘que les intéressés n'ont été, à aucun moment, personnellement visés Par les autorités bosniaques’.

Attendu qu'il n'est pas nécessaire que l'auteur des persécutions soient les autorités de son pays elles-mêmes.

Qu'il est de jurisprudence que l'auteur des persécutions peut être d'autres personnes et même la majorité de la population avec la complicité active ou passive des Autorités. Que dans le cas d'espèce, ce sont les autorités locales et la majorité croate qui sont l'auteur des persécutions et les autorités fédérales de Bosnie ont été incapables de le protéger.

3/ Attendu que la décision ajoute 'il convient encore d'indiquer que les problèmes invoqués par les intéressés sont de nature locale. L'intéressé n'a invoqué ni fait, ni élément faisant apparaître qu'en raison de l'un des critères de la Convention sur les réfugiés, il lui serait impossible de s'installer ailleurs, dans la Fédération de Bosnie Herzégovine (dans une zone sous administration musulmane). Le taux élevé de chômage dans la Fédération est un problème de nature plus généralement socio-économique qui n'est plus du ressort de la Convention susnommée'.

Attendu qu'il est de jurisprudence que le critère à appliquer pour déterminer s'il existe une possibilité de refuge intérieur comporte deux volets.

1/ Le demandeur d'asile ne risque pas sérieusement d'être persécuté dans la partie du pays où il existe une possibilité de refuge intérieur.

2/ La situation dans la partie du pays que l'on estime constituer une possibilité de refuge intérieur doit être tel qu'il ne serait pas déraisonnable pour leur demandeur d'asile, d'y chercher refuge, compte tenu de toutes les circonstances.

Attendu que la situation politique et administrative de la Fédération Bosnie Herzégovine est de la plus confuse.

Attendu que les autorités locales en Herzégovine pratiquent une politique d'indépendance vis à vis de l'autorité centrale.

Que l'autorité centrale n'a pas réellement de pouvoir vis à vis des autorités croates de Herzégovine.

Que les requérants sont originaires de Herzégovine et non pas de la partie musulmane de Bosnie.

Que les requérants, s'ils devaient se rendre dans les autres régions de Bosnie, auront pratiquement le statut de réfugié sans réelle protection sur tous les plans socio-économique.

Que les accords de Dayton prévoient le retour des réfugiés chez eux et les autorités internationales et les autorités fédérales se sont montrées incapables d'imposer ces résolutions sur les autorités croates de la Fédération.

Que dans ces circonstances, il est déraisonnable d'exiger des requérants d'aller s'installer dans la zone sous administration musulmane.

Que le Commissariat Général n'a pris aucune considération à ces circonstances particulières et a appliqué d'une manière restrictive et non individualisé des principes qui sont manifestement non applicables au cas d'espèce.

Attendu que l'administration doit motiver ses décisions d'une manière adéquate en tenant compte des circonstances individuelles du demandeur d'asile.

Attendu que les motifs invoqués par le Commissariat Général pour justifier les décisions confirmant le refus de séjour ne sont donc pas adéquates et violent les articles 1, 2, 3 et 4 de la loi du 29.07.1991.

Attendu qu'il échet donc de mettre à néant les deux décisions entreprises.”;

3.2.1. Overwegende dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 1 van de Conventie van Genève en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

3.2.2. Overwegende dat in de mate de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 1, (A), 2, van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, dient opgemerkt te worden dat dit artikel geen directe werking heeft; dat de proceduregids van de Verenigde Naties geen juridisch afdwingbare waarde heeft; dat verzoeker in verband met zijn problemen beroep heeft ingesteld in Bosnië; dat hij het einde van zijn rechtszaak niet heeft

afgewacht (uit het verhoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p. 8, blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat de procedure eindeloos werd gerekt en dat hij niet meer in die procedure geloofde) maar naar België is gekomen; dat de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van de Bosnische autoriteiten omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève niet kennelijk onredelijk lijkt; dat, betreffende de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker op geen enkel moment gevisieerd werd door de Bosnische autoriteiten, verzoekers stellen dat de vervolging niet noodzakelijk moet uitgaan van de autoriteiten, maar evengoed kan uitgaan van andere instanties, in casu de lokale overheid en de Kroatische meerderheid; dat dient opgemerkt dat deze vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen samenhangt met de opmerking inzake bescherming door de Bosnische autoriteiten in geval van problemen; dat alleszins verzoekers niet betwisten dat zij op geen enkel moment gevisieerd werden door de Bosnische autoriteiten; dat, betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers geen elementen aanbrachten waarom ze zich niet elders in de federatie konden vestigen, halen ze in het verzoekschrift een reeks argumenten aan; dat deze argumenten echter niet aantonen dat de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk is; dat bovendien rekening dient te worden gehouden met de gewijzigde situatie in deze regio; dat verzoekers niet aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn; dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.